GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GODINA VII. ZAGREB, 1. LIPNJA 1952. BROJ 19

»Duh Gospodnji napunja svemir. Aleluja: i onaj koji sve obuhvaća, čuje svaku riječ, Aleluja, Aleluja, Aleluja«.
Iz Ulaza današnje sv. Mise.

(Mudr. 1, 7).

Vladanje žene Samarjanke

(Iv. 4, 7 . . .)

Židovski blagdani Pashe u Jerusalemu su prošli. Oni su pribavili Gospodinu prijatelja i neprijatelja. Njegovi su neprijatelji velikaši, farizeji i pismoznanci. Oni su se unaprijed ogradili proti Njegovu uplivu zato, jer ih On nije pitao, da li bi smio pograbiti bič i očistiti hram. Nisu Ga htjeli priznati Mesijom ni na kakav način. Mnogi su Ga jednostavni ljudi sretali vrlo prijazno. Vjerovali su, jer su vidjeli Njegova čudesa. Istinski Mu je prijatelj veliki viječnik Nikodem. On je k Njemu došao potajno uveče i u kasni noćni sat se s Njim oprostio kao vjerujući prijatelj.

Nakon blagdana Pashe Isus napušta Jerusalem. Polazi u svoj grad Kafarnaum, u sjevernu pokrajinu Galileju Put prolazi kroz Samariju. I iz toga nam puta evanđelista Ivan pripovijeda jedan događaj.

Visoko s nebeskog svoda žari i pali sunce. Vrućina je gotovo nesnosna. Isus je sjeo umoran i žedan na starom i časnom zdencu Jakovljevu. Apostoli odoše u bližnji grad Sihem, da kupe kruha. K zdencu dolazi tiho samaritanska žena. U ruci nosi vrč. Ne će da gleda Židova, koji sjedi na zdencu. Ona mrzi Židove kao stare neprijatelje svega naroda, jer ih mrze i njezini zemljaci.

Kad je Samarjanka vrčem zagrabila svježu vodu, reče joj Stranac: »Daj mi da pijem!«

Kako to? Jedan Židov moli Samarjanku vode? To je nečuveno. Pravi se Židov smatra nečistim već time, ako bi zamolio jednu Samarjanku za uslugu. Ona Ga začuđeno zapita: »Kako Ti Židov tražiš od mene, žene Samarjanke, da piješ?«

Stranac odgovori tajanstveno: »Da ti znaš dar Božji i tko je, tko ti govori: daj mi piti, ti bi zamolila u njega, i dao bi ti vode žive«. U srcu žene se porodi strahopočiťanje. Ona Ga nagovori: »Gospodine«. Zove tako ovoga rijetkoga Stranca, koji je sasvim drukčiji i sasvim drukčije govori, nego li naduveni i samohvalisavi Židovi. Razgovor je tekao dalje. Povjerenje raslo. Ona zamoli vjerujući: »Gospodine, daj mi te vode!«

Samarjanka je dobra žena, ali je u dubokoj čudorednoj bijedi. Ona mora upoznati svoju krivnju i priznati je prije nego li uđe u njezinu dušu novi život.

Reče joj Spasitelj: »Idi dozovi svoga muža i dođi ovamo!«

Žena posramljena obori oči, Ona ne može da drzovito pogleda u oči ovom čudnovatom Strancu. Ne može da Mu laže. Zato prizna: »Nemam muža!«

Tada iznese Isus na vidjelo zahtude i grijehe njezina života. Nije tvrd ni oštar, nego nježno i blago reče: »Pravo si kazala: Nemam muža, jer si imala pet muževa; i koga sada imadeš, nije ti muž; to si kazala po istini«. Grešnica se sagne pred onim, koji pozna srca i reče: »Gospodine, vidim, da si ti prorok«.

Nije li ovaj čudnovati Stranac Mesija? Kako bi drukčije On mogao progledati tajne njezine duše? I onda je htjela i tako obzirno rekla, kako samo Njome mogu: »Ja znadem, da Mesija dolazi«. Tada Krist dade, da Ga žena prepozna. Njezina iskrenost i jednostavnost osvojila je Njegovo Srce te reče: »Ja sam, koji s tobom govorim«.

Velika je vjera unišla u ovu ženu. Doista je to Mesija! Dostojanstvo je u Njegovu biću, blagost u Njegovu govoru, pa onda to poznavanje njezinih grijeha! Da, da, to nije nitko drugi. On je Mesija. Tada je zahvati grozničavi nemir, koji ju je lomio. Ona potrči u grad Sihem. Nije mogla drugačije. Morala je svima ljudima kazati, da je Mesija ovdje. Kucala je na vratima i zvala po ulicama. Pripovijedala je uzbuđenim dahom i revnujućim glasom: »Dođite, da vidite čovjeka, koji mi je kazao sve, što sam učinila, da nije to Krist?«

Dobri Samarjanci iziđoše do zdenca, da pozovu k sebi Krista i rekoše mu: »Gospodine, jedna nam je žena čudnovate stvari ispripovijedala, da si Ti prorok. Molimo Te, dođi k nama, budi našim gostom i boravi u našoj sredini«.

Mesija pođe s njima i osta dva dana kod njih. Propovijedao je u njihovoj bogomolji i mnogi su vjerovali u Njega. Oni rekoše ženi: »Već ne vjerujemo poradi tvoga pripovijedanja, jer sami smo čuli i znademo: Ovo je zaista Spasitelj svijeta«.

I postade grešnica Kristovom glasnicom i propovjednicom.

Tako to obično biva, da onaj, koji se upoznao i uživio se u nauku Isusovu, u Njegov život i primjer, taj postaje posve Njegovim. Njega srce sili, da i druge za Njega predobiva, pa bio prije najsiromašniji i najodbačeniji. Tko je na sebi iskusio ljubav Kristovu, toga zahvati želja i stvara odluku, da i druge obdari istom srećom i mirom, koga je on sam našao kod Krista.

ZVONO

Oh kako Te volim, drago zvono, čuti
Kad se s' tornja javiš, usred našeg sela.
Na zov nedjeljom tvoj, svi u crkvu hrle,
Oh kako bih i ja tamo bio htjela.

Ja znam, da me zoveš svojim divnim zvukom,
Došla bih, al' što ću, kad doći ne mogu.
Bolest me sprečava, liječiti se moram,
Ja svejedno velim: hvala dragom Bogu!

Slušam Te kod kuće, ali tuga neka
I još k tome uzdah, vine se iz grudi.

Al' najednom čujem: tople, meke, riječi:
Doći češ i ti tamo, jer sve Isus ljubi.
Ja znam da ću doći, jednom, ali kada?

Kad me svojim zvukom budeš zvalo k sebi.
To će za me biti prepun dan veselja:
Ja sam opet zdrava: Bože, hvala Tebi!

Smrtonosna slika

Pariski dnevnik »Figaro« donio je u svom podlistku razmatranje o utjecaju filma iz pera slavnog francuskog katoličkog pisca Mauriaca, iz kojega vadimo ove značajne retke:

»Neke večeri, kad smo se vraćali iz kina, gdje smo gledali film, izrađen po Strindbergovoj drami »Gospođica Julija«, mora da sam se švedskom novinaru, koji me je pitao, kakav je moj dojam, učinio kao da mucam ili čak kao da sam oglupavio. To je zato, što sam jedva izgovorio iz mučna srca. Nisam se usudio priznati njemu pitanje, što sam ga sam sebi postavljao: kako bih bio sa dvanaest, sa četrnaest, sa šesnaest godina primio to otkriće svega, što je u čovječjoj drami najubitačnije? Jer Strindberg nas ne pošteđuje nijednim krugom našega pakla: sparivanje u njegovu najživinskijem obliku, zlokobna hereditarna (baštinjena) opterećenost, ludilo, zločinstvo, prezir bogataša i mogućnika prema slabomu i siromahu, konačno samoubojstvo. Znam dakako, da je velik razmak između katoličkog đačića provincijalca iz prošloga stoljeća i današnjih malih snalažljivaca. No mnogo više djece nego što se zamišlja ostaje usred naše pokvarenosti na tajanstven način zaštićeno. Čovjek bi rekao, da je nekim dušama nevinost urođena: njihov im anđeo zastire oči, začepljuje uši. Ali film kao ovaj surovo razdire sve koprene, obara sve bedeme, iza kojih se ušančilo mlado, još netaknuto srce.

Ne govori ovdje kršćanin, pače ni moralist: i to ponajprije zato, što su baš pisca kao što sam ja s pravom uspoređivali sa Strindbergom, te bih prema tome bio poslijednji, koji bih imao pravo da se bunim protiv toga. Ne, ja postavljam ovdje to pitanje kao čovjek, koji promatra današnje opće rasulo. Kakva su neznatna manjina ljudi, koji čitaju, kad ih usporedimo s mnoštvom onih, koji danas ne trebaju čak ni znati čitati niti se moraju naprezati, da sebi predoče radnju romana! Sjedeći u polumraku dvorane kina, treba da samo gledaju i slušaju: tjelesa se stežu u zagrljaju; luđakinja podmeće požar; grofovska se kćerka podaje sobaru; mali seljačić, gonjen hajkom slugu, baca se u vodu, izvlače ga i mlate, te čujemo kako jauče: slika života, koja se mehanično razmnaža i dijeli svima bez razlike, sve do u najudaljenije provincije. Gnjilež je postao stvar, koja se najviše dijeli čitavom svijetu. To čudo znanosti majmuniše ono čudo, koje je bitno kršćanstvu: ne više množenje hljebova ili Kruha Života, nego beskrajno množenje kruha smrti.

To je život, reći će se. Istiniti život. Da li je ikad prerano, da ga oni, koji će se moratati s njim uhvatiti u koštac, upoznaju onakav, kakav jest? Ne valja krivotvoriti stvarnost. Ali ne radi se ovdje o stvarnosti. Ma što sam ja rekao svojim romanima, ne bih se bojao ni za koji od njih, kad bi ga filmovali, dakako ako mu je obrada vjerna; jer Milost struji podzemno i kroz najmračnije među njima. Nije mi se taj film »Gospođica Julija«, učinio opasnim radi onoga, što on prikazuje, nego radi onoga, što on ne prikazuje. Zlo ne postoji čisto bez ikakve primjese . . . Mauriac govori zatim o zrakama svijetla, koje se pojavljuju čak i u djelima francuskih »pjesnika zla« kao što su Baudelaire i Rimbaud, koji i na dnu života nalaze tračak samilosti, suzu rastanka, ruku pomočnicu. »Čak i ako ostanemo na samom tlu umjetnosti — nastavlja Mauriac — svako djelo, koje ne vodi računa o toj nazočnosti u čovjeku, čini mi se lažno. Dosta bi bila jedna sitnica, pa da poezija toga velikoga filma ne bude smrtonosna: služavka, koja se moli navečer u svojoj potkrovnici; majka, koja gleda svoje dijete, kako spava; pijanac, kojemu noću pritječe u pomoć makar diviji mladić, kako je bio Rimbaud«.

FILM O KRISTOVOJ MUCI. Pokojni režiser Robert Flaherty režirao je prije svoje smrti svoj posljednji kratkometražni film o Muci Isusovoj prema tekstu evanđeliste Mateja. Ovaj je film on radio tako, da je snimao i spajao pojedine scene muke Isusove sa slika najpoznatijih svjetskih slikara Leonarda da Vincija, Masaccia, Velasqueza, Tiziana i Mantegne. Muziku za ovaj film uzeo je iz nekoliko skladbi Johana Sebastijana Bacha.

SJEDINJENJE s voljom Božjom

Sjedinjenje s voljom Božjom uvjet je onog blaženog unutrašnjeg mira, koji prema riječima sv. Pavla »nadilazi svaki um«. Že'mo li naime uživati mir to se ne smije našoj volji ništa protviti, sve treba da se zbiva prema našoj želji. A takvu sreću doživljuje samo onaj, čija je volja sasvim sjedinjena s voljom Božjom. Sve, što on želi, najtočnije se ispunja jer on želi samo to, da u svemu bude volja Božja.

»Ja sam uvjeren,« veli riječ ti Salvijan, »da nitko na svijetu nije sretniji od pravednika. Njima se ne događa ništa, što oni ne bi željeli. Ako i jesu poniženi i prezreni, oni to hoće, ako i jesu siromašni, oni to vole, dakle su uvijek sretni, jer čovjek ne može biti sretniji i zadovoljniji nego ako stvari teku onako, kako on hoće. Zato već i Salomon kaže: Pravednika ništa ne smućuje, štogod mu se desi. Ništa ne muti mira njegove duše, jer se ništa ne događa protiv njegove volje.«

Time se ne kaže, da čovjek u takvom srećnom stanju ne osjeća više nikakvih boli. Osjeća ih, ali samo u nižem dijelu svoje duše, no one ne dosižu do višeg plemenitijeg dijela, u kojem se nastanio božanski mir. Stanje duše, koja se potpuno predala Bogu, slično je stanju Spasitelja u mukama. Kad su Mu bičevi rezali tijelo do krvi, i kad je visio na križu, nije prestao biti blažen. Makar je bio uronjen u more boli, strujala Mu je iz božanskog srca beskrajna radost.

Ne može se doduše nijekati, da za našu narav pojmovi bol, poniženje, sramota i siromaštvo stoje u opreci s pojmom sreće, i da je stoga čudo milosti, ako se usred tih zala još osjećamo sretnima. No to čudo se zbiva kod svih onih ljudi, koji se u svim stvarima potpuno predaju volji Božjoj. Čast Božja traži, da se svi oni, koji se velikodušno posvete Njegovoj službi, i u tomu osjete zadovoljnima i sretnima.

Kada Spasitelj naš govori, »Tko hoće da sljedi mene, neka se odreče sebe, neka uzme križ svoj i ide za mnom«, t. j. kada za svršeni život preporuča patnje i boli, On na drugom mjestu veli o njima: »Moj jaram je sladak i moje breme je lako«. To je ono isto, što smo rekli, da čovjek predan u volju Božju usred nevolja i patnja ima ipak u svojoj duši radosti i svijetla. Samo ako pravo nosimo križ, ako smo se potpuno odrekli svojih nazora, ako stvari promatramo u svijetlu vjere, tada čemo imati u duši neizrecivi mir, o kojem nam dovikuje apostol Pavao: »Veselite se vazda u Gospodinu, i opet kažem, veselite se«.

Pobožni svećenik Tauler živo je molio Boga, da mu kaže, kako bi postao savršen. Gospodin mu jednog dana reče: Idi pred crkvena vrata, tamo će ti jedan čovjek saopćiti, kako ćeš se dovinuti savršenstva. Tauler nađe tamo prosjaka u prnjama; začudi se, ali ga ipak pozdravi i reče mu: Dobar dan! Prosjak mu reče: Hvala ti na pozdravu, ali ti moram reći, da nikad nisam u životu imao zao dan, nikad nisam bio nesretan, i uvijek sam blažen. Tauler se začudi, a prosjak mu objasni: Naši dani su sretni, ako ih sprovedemo u poštovanju i hvaljenju Boga, a nuzgredno je, da li sam u prnjama ili imam kraljevsku krunu na glavi. Nikad nisam bio nesretan, jer se uvijek sve zbiva po mojoj volji. Ja naime sve prepuštam Bogu; što On hoće, to hoću i ja, jer znam, da je ono, što On hoće, za mene najbolje. Zato stiglo me, što mu drago, znam da je to odredba Božja i da je baš to za mene najbolje i ja sam sretan. Volja Gospodnja je moja savršena sreća i moja slatka milina. Sve, što Bog sa mnom čini, čini me blaženim tako, da se za to puno više radujem, nego se drug raduje, kad mu se njegove zemaljske želje ispune.« Tauler se divio mudrosti siromašnog prosjaka i ostavio ga je pun svetoga znanja.

U NOVI ENGLESKI PARLAMENT izabrana su 22 katolika, i to 6 konzervativaca, 15 laburista i 1 Irac.

Smetenost

Vrlo nas je smelo. Šta? Pred nama se pojavio velik i jak čovjek, a k tomu još krupna tijela. Kad je otvorio usta, iznenadio nas je i smeo njegov tanki glasić. Gorostas, a djetinjasta boja glasa.

Jednaki utisak na nas proizvede, kad se izgube i smetu ljudi velikog duha i znanja. Neka izvjesna, iznenadna vanjska okolnost baci ih u takvu smetenost, da izgube vlast nad sobom. Zaborave na svoje najbolje manire (vladanje), na svoj dobar glas i otmjeno ponašanje, kojim se inače ističu.

U nekom društvu raspripovijedala se jedna gospođa i zabavljala sve. I kad je bila na vrhuncu svoje pripovijesti, opazi, da nasuprot njoj sjedi sestra one osobe, koja je bila glavni junak njezina pričanja. To ju je tako smelo, da je zanijemila, usne joj zadrhtale i počela je mijenjati sve dugine boje u svom licu. Onda je nenadano ustala i nestala je iz društva.

Smetenost nije samo kronična bolest. Njoj ne podliježu samo osobe, koje su na to po prirodi ili nasljedstvu sklone, nego i najčvršći značajevi mogu doći u opravdani ili neopravdani položaj, da postanu žrtve oštroga napadaja neugodne smetnje.

Smetenost je časoviti manjak vlasti nad našim duhovnim močima i zbog toga možda i vlasti nad tjelesnim udovima. I otuda dolazi onda i ukočenost duhovne slobode i sigurnog nastupa. Smetenost je neko nespretno i nesvojevoljno zarobljenje naših duševnih i tjelesnih sila tako, da nas nešto priječi, da ispravno mislimo, govorimo ili nešto činimo. Osim toga oduzima nam ona mirnu prisutnost duha, koja počiva na potpunoj vlasti nad sobom i nad prilikama, u kojima se nalazimo.

Smetenost je uvijek bez ili protiv naše volje. Dapače ona joj čini [illegible], jer govorimo što inače ne bismo htjeli govoriti; činimo, što inače ne bismo htjeli činiti, kad bismo se služili mirnim razmišljanjem. I mi se poslije toga stidimo zbog onoga, što smo rekli ili učinili.

Smetenost je donekle duševno bolesno stanje, u kom smo neuračunljivi i nismo sasvim odgovorni za svoje čine i riječi. Imade ljudi, koji su po naravi skloni na smetenost. Oni su odmah smeteni, kad se nađu pred stranom osobom. Njih se ne smije ni pogledati ni nagovoriti, a da odmah ne izgube srčanost. Njihova smetenost izvire iz bezazlene naravi i rijetko ide dalje od nespretnog vladanja i bojažljive mučaljivosti.

Nadalje dolazi smetenost od izvanrednih okolnosti ili događaja ili radi neke osobe i to zato, jer pred njima osjećamo svoju slabost ili neznatnost ili neku krivnju.

Mnoge smeta to, kad se nađu pred odličnim i dostojanstvenim osobama i onda izgube sigurni nastup. Razumljivo je, da se to događa najčešće osobama nižega staleža, koje inače među sebi ravnima ne običavaju biti smetene. Drugima se to opet događa, kad dođu pred duševno jače osobe. No toj je smetenosti razlog taština, poradi koje ne će da pokažu svoje neznatno znanje ili moć.

Nije rijetki i u korijenu može biti plemeniti uzrok za smetenost, a to je svijest krivnje i zbog toga opravdani razlog stida. Takvi se zacrvene kao djeca, kad nešto ludo ili zabranjeno počine. Nad takvim stidom treba da se vesele ne samo djeca, nego i odrasli, jer je to znak, da još uvijek imadu osjetljivu savjest i nisu pogazili svoj stid.

Nisu time doduše iscrpljeni svi uzroci smetenosti, no to je dostatno da nas ponuka da ispitamo čudoredno vrijednost odnosno nevrijednost smetenosti. Samo je pitanje, da li je smetenost manjak srčanosti ili samoosjećajnosti ili ljudskog dostojanstva ili je to manjak samosvijesti ili nedužne savjesti? I drugo, da li je to uopće dokaz velikog savršenstva, ako netko nije nikada smeten?

Mi moramo reći, da su nam milije one osobe i saobraćaj s njima, koje nas ljubazni način podliježu ovoj slabosti, nego li one, koje u svojoj potpunoj uobraženosti i mudrosti sve druge preziru, i koje, kako se oblčaje reći, ništa ne može smesti. A ti se zapravo nisu još nikada sreli s pravim protivnikom. Čim bi se pojavio pred njima odličniji, pametniji i drzovitiji čovjek, njihova bi ohola uloga bila gotova.

Samo uistinu ponizan čovjek se nikada ne smete, jer samo takva nikad nitko ne može poniziti. Takav se ne postiđuje, jer se smatra još manjim i nižim nego li ga drugi drže. Takav se smatra toliko krivim i nesavršenim, da se ne boji ničijeg suda. On znade, da je pred Bogom malen, a za sud ljudski ne mari. On osjeća svagdje i na svakom mjestu prisutnost Božju, pa ga ne može smesti prisutnost ljudska. Bog je s njim i u njemu, pa što ga može smesti. Nema tog čovjeka, koji bi bio odličniji, mudriji i moćniji, nego li je Bog. Pred kim bi se mogao osjećati krivim, ako se ne osjeća pred Bogom?

Za jednog sveca ne može se pomisliti, da bi bio smeten. Pojava jednog Anđela može nas začuditi, ali ne može smesti. Uza svu poniznost, čednost i povučenost imaju ljudi s Bogom sjedinjeni tako radosni mir, tako ugodni odsjev unutrašnjeg mira, da oni nikada ne upadnu u zbunjenost, koja je znak nesavršenosti.

Čeznimo i mi za slobodom djece Božje, koja počiva na pravoj poniznosti i čistoći srca, pa onda ne ćemo ni poznati ni bojati se smetenosti, koja nam priječi, ako se moramo pokazati praznih ruku i bez svečanoga odijela, milosti pred sudačkom stolicom našega Gospodina.

Vjera i znanje

Kad je govor o dužnostima prema Bogu, na prvo mjesto dolazi vjera. Dok čovjek nema u duši vjere, on je bez ikakve veze s Bogom. Čim se u duši rodi vjera u Boga, odmah nastaju u duši i druge obavèze prema Bogu, kao što su probuđivanje ufanja i ljubavi prema Bogu, pa postepeno razvijanje drugih kreposti, koje su nužne za postignuće konačne svrhe, a ta se sastoji u sjedinjenju s Bogom u prekogrobnom životu.

Vjera znači pouzdanje ili povjerenje u tuđu riječ ili djelo. Vjera se razlikuje od znanja. Da je cijelo veće od svoje česti — cijela jabuka od svoje polovice — to znam, to mi je jasno, čim isporedim cijelo i njegovu čest. Unutrašnji razlozi, sama narav cijeloga i česti mi kaže, da je cijelo veće od česti. Da su dva i dva četiri, to je očito, to je u sebi shvatljivo, u samoj stvari vidim, da je tako — to znam. Da su u Bogu tri osobe i da je prva osoba Otac, druga Sin, treća Sveti Duh, do te spoznanje ne mogu sam svojim razumom doći, niti je prozreti, to mi nije očito. Ovu spoznaju držim istinitom ne zato, što bi u njoj samoj vidio razloga, da tako mora biti, nego je držim istinitom radi Božjega ugleda, koji mi jamči, da je tako. Vjera dakle, znači pristanak razuma na nešto, povjerenje u nešto, jer mi drugi svjedoči, da je tako. Ja vjerujem nekomu — znači: pristajem uz ono, što mi netko tvrdi radi njegova ugleda, makar ne shvaćam samu stvar u sebi.

Kad kažem: znam, da je sunce toplo — tim hoću reći: do toga, da je sunce toplo, došao sam sam i ne trebam ničijeg svjedočanstva. Da je Isus Krist nazočan u presvetom Oltarskom Sakramentu — to vjerujem: to znači — držim, da je tako radi Božjega svjedočanstva, radi Boga, koji mi je to objavio i svojim ugledom mi jamči, da je tako. Bitno je dakle, kod vjere oslanjati se na tuđi ugled, upirati se na tuđe svjedočanstvo, tražiti tuđe jamstvo.

Kod vjerovanja sudjeluju razum i volja. Razum sam po sebi dolazi do spoznaje da postoji Bog da je Bog sveznajuć i istinit, i kada nešto nama ljudima saopćuje, tada saopćuje ili objavljuje samo istinu, jer ne može prevariti niti sam sebe, niti drugoga. Sad dolazi volja i zapovijeda: budući da je Bog sveznajući i istinit, onda tebi, razume, ne preostaje drugo, nego čvrsto i nepokolebivo prihvatiti za čistu i golu istinu sve, što je Bog objavio, makar ne možeš sve shvatiti, makar ne možeš stvar u sebi dokučiti.

Mogao bi netko reći: Pa to je nedostojno čovjeka, nešto za istinu prihvatiti, ako to nisam sam svojim očima vidio, ni rukama opipao, ni jezikom kušao. Nije to čovjeka nedostojno. Zašto ne? Najveći dio znanja, što ga mladež skuplja po školama, to nije znanje nego vjera. Da je postojao kralj Tomislav, tko to zna, tko ga je od nas vidio svojim očima ili s njim se rukovao i pitao ga za junačko zdravlje? Mi vjerujemo, da je kralj Tomislav postojao, to znači, držimo, da je postojao, jer su nam to zapisali njegovi suvremenici, koji su ga vidjeli. Malo je toga i u najobičnijem životu, što mi znamo, do čega smo sami došli. Najveći dio svega našeg znanja je vjera. Držimo to istinom radi tuđega ugleda, radi toga, jer nam drugi jamče, da je tako.

Vjera u Božje istine je daleko sigurnija nego znanje, jer znanje i najučenijeg čovjeka može sadržavati pokoju i nesvijesnu zabludu, a u vjeri je sve istinito, jer za vjerske istine svjedoči i jamči sam Bog, koji sve zna i ne može nešto krivo spoznati ni svijesno ni nesvijesno. Uvreda je običnom čovjeku, kad mu se ne vjeruje, a on stvar dobro pozna i vjerno prikazuje. Kudikamo je veća uvreda ne vjerovati Bogu, koji sve u tančine zna i samo istinu objavljuje.

Kod znanja može biti kolebanja. Kolebamo se mnogo puta, da li stvar stoji baš tako, kako čitamo po knjigama, ili kako nam stvar ljudi prikazuju, jer nemamo povjerenja u ljude, u njihovo znanje i u njihovu istinitost. Kod vjere ne smije biti kolebanja, vjera ne dopušta sumnje, jer je Božje znanje točno i sigurno, a volja Božja, koja Božje znanje svijetu daje, ne može drukčije nego samo istinu dati.

OPROSTI!

Oprosti, Gospodine, nisam znala,
Da sam Ti ja, baš ja,
Trnov vijenac splela.

Sa stravom mislim, sve od grijeha samog
Boli Ti bila oko čela.
I kad god sam jadna pustila,

Da grijeh mi dušu dira,
Tvoj sam vijenac dirnula,
Ranama Ti nisam dala mira,
Ni srcu.

Ah, ne, nisam samo bol
Oko čela Tvoga savila
I Srce sam Tvoje bolnom
tugom zalila.

I još je veća, još je gorča rana ta,

Prije slavlja

Zašto se tužim na krutosti u svijetu, umjesto da se sjetim, kako si Ti, Marijo, podnosila nevolje i nevjericu ljudi?

Donosila si Kralja vjekova, a ne primiše Te u Betlehemu. U štalici rodila si Krista i da zaštitiš od smrti nejako Dijete, ponijela si Njega na daleki put, u stranu zemlju.

Koliko puta osjetila si, Marijo, kako sumnjama vrijeđaju Sina Tvojega, kako ruglom dočekuju božansku istinu i mrinjom odbijaju Njegovu nauku. Poznavala si nepravde, nezahvalnost i bijedu, što je kovala čavle za nježno Isusovo tijelo i svaki udarac, što je padao na Njega, padao je i na Tebe.

U svakom času, kad gorčina kapije u moje srce, daj, Marijo, da se sjetim, što si Ti susretala na zemlji. Smiluj se mojoj nestrpljivosti, kada nadolazi pregaranje. Smiluj se mojim nemirima, kada se mrači oko mene. Nauči me, kako se živi u prolaznosti za neprolaznost, kako se uspinje na najviše visove, gdje nema sjena smrtnih, ni trpljenja. Daj, da se sjetim, kakav si vijenac mučeništva ponijela kroz život, Ti, začeta bez grijeha — kakva je patnja okrunila Tebe, a prije slavlja i pobjede besmrtne.

Plače nad neznanjem

O. Mazzuchelli, glasoviti misionar američkog zapada, kada je obratio indijansko pleme Arbre i bacio u vatru njihova kriva božanstva, vidio je da jedan Indijanac gorko plače. Misionar mu pristupi i upita ga, zašto plače, valjda mu je žao krivih bogova, što izgoriše.

— Ne, oče, odvrati stari Indijanac, žao mi je, što sam tako dugo živio u neznanju i vjerovao, da te stvari, koje sada izgoriše, imadu neku božansku moć, a vidim, da su bile obična varka.

Potreba vjerske pouke

U svoje vrijeme, prije par godina, sadašnji je Papa nabrojio pet glavnih neprijatelja Katoličke Crkve. Na prvo mjesto stavio je vjersku nepoučenost. Naglasio je, da je vjerska nepoučenost točno glavni i prvi među neprijateljima Katoličke Crkve.

Nedavno je Papa u istom smislu naglasio, da one čč. sestre, koje se bave poukom i odgojem djece, — mijenjaju i prilagode svoja pravila, ukoliko bi ih ova priječila da se vjerska pouka makar i djelomično zanemari.

Tako je sv. Otac na sličan način dozvolio jednoj kongregaciji čč. sestara u New Yorku, koja se bavi pomaganjem siromaha, da mogu voziti i kamione i preuđesiti odijela tako, da bi bile praktične i sigurne za takav posao.

PODLISTAK

KAKO JE NASTALO NAŠE SELO

Jednog proljetnog predvečerja sjedjela sam na klupčici pred stanarskom kolibom s pokojnim didakom Matom, — Bog mu dao duši lako!

Iza rascvalog, starog šljivika zelenilo se razbusalo žito, kao ljut, zelen čičkanac, što ga naše žene tku, u dugim, sivim zimama. U baramа je šuštao šaš, plavkasta se maglica dizala iznad tamne vode, i vukla kao prozirna svila iznad polja. Prva je blijeda zvijezda iskočila na jasnom nebu pa se je selo još dobro razabiralo u posljednjem rumenilu zapada. Ja sam duboko udahnula zrak namirisan mirisom trava i raspupale šume i šapnula:

»Kako je lijepo kod vas, didak Mata. Kada bih tu ljepotu mogla opisati!«.

»A ti, dite, valda i ne možeš drug'će nego da pišeš. Pripovidala mi tvoja baka, da si još ko ćuričak uvik ništa šarala po papiru. Šta češ — niko-nikako.«

»Netko nekako, — pravo kažete. Ali ja tako volim taj komadić naše zemlje, pa bih je volila opisati tako, kao što bi je slikar, valjda, volio naslikati, — a vi — didak Mata — obraditi.«

Pogledao me ispod sljedih, nakostrušenih obrva i uzdahnuo: »Volio sam raditi, volio, — i kako volio! Samo — više ne ide. Starost pritisla, — ne da. Volio sam mirisati crne brazde na oranju, slušat šuštanje zrelog žita, ćurlik tice u sumraku. Prošlo je, — ostale su uspomene. Ono, što sam proživio, i ono, što sam od starih čuo. Trib'o bi ti možda i kazat! Tako, — mogla bi pribilježit! Ovako — umrit ću, — otić će i to sa mnom.«

»Hajde, pričajte, dida Mata.«

Dida Mata je istresao pepeo iz lule, s dva prsta izvukao duhana iz osušenog svinjskog mjehura, koji mu je služio kao duvankesa, čas-dva šutio, a tada rekao:

»Gledaj tamo — naše selo. Skoro će se izgubit u mraku. Dugo ga više ne ću gledat! Pa ako oćeš, pripovidat ću ti kako je ono nastalo.«

»Pričajte, dida Mata.«

Zamislio se, ispušio lulu i započeo: »U davno doba, za turskog vakta naši su krajevi bili slabo naseljeni. Na višem zemljištu širile se rastove šume, a nizinama se sterale bare s gustim šašem i često neprolaznom sitpm. Granica između kršćana i Turaka bila je Sava, a uz Savu sterale se šume. U to su doba s naše strane postajala samo dva veća naselja: Otok i Morović, a u te poludivlje krajeve naseljivali su se Bosanci. U Bosni je vlado Turčin, pa ko mu se nije tio pokorit, il' se ogrišio o zakon, utek'o je u Slavoniju. Tako su nastajala naselja, posli sela, a u selima novi naraštaj »Šokci«.

»A znate li možda, odakle potječe ime »Šokac«?

»Vidiš, priko u Bosni živili su katolici, pravoslavci i muslimani. Za razliku od onih, koji se ne krste, i od onih, koji se krste s tri prsta, bili su oni, koji se krste šakom. Odatle »Šakci«, pa se posli izmetlo u »Šokci«. Tako su bar stari tumačili. — Nego, ja sam ti obećo pripovidat', kako je nastalo naše selo.«

»Hajde, dida Mata!«

»Gle, tako ti je to bilo. U to davno doba živio je podno Majevice u svom hanu beg Sakib Bećirbegović. Bogat je bio, mnogo dunuma zemlje obrađivali mu kmetovi, rodnim šljivicima savijale se u jesen grane od teškog, slatkog ploda, a, kažu, pod uzglavljem je čuvao kesu dukata. U njega su konji bili ko vile; volovi ugojeni, da im se dlaka sjala, a mekanu vunu od svojih ovaca prodavao je čak u Sarajevo. Viđen je bio, al strog i ladne, ponosne ćudi. Rano je obudovio, a što je rijetko u Turaka, nije se više ženio. Govorilo se, da nije mogo prežalit svoje mlade, pokojne hanume. Tek je imao jednu slabost: jedinicu Mejru, koja je ostala bez matere prije no je navršila prvu godinicu. Volio ju je iznad svega. A Mejra bila lipotica na glasu. Samo se pročulo, da je srca ledena i ohole ćudi, jer je prosce redom odbijala. Nije bilo tako, nego se lipa Turkinjica zagledala u Marka Keršetića, oćeva mladog i kršnog kmeta. Mejru hranila dadilja Kata, a Marko nije ni znao za svoje roditelje, pa Kata izmolila u bega, da se Marko igra s malom begovicom. Tako su rasli skoro ko brat i sestra, a posli, kada su odrasli, beg povirio Marku da nadglida i pazi na njegovo dobro, pa je momak svuda bio i puno naučio: u štali, na polju, u magazama i šljivicima. Dolazio je često u han da izvisti bega, koliko je šljiva izvezeno iz magaza, ili kako napriduju ovce u planini. Tako nikome nije upadalo u oči, da Mejra, razgovara i ašikuje s Markom, prem je već lice krila feredžom.

Samo jednom nije izbigla prava istina. Hafiz-agi-Edhemoviću. I njega je Mejra odbila, a on uvriđen i ljubomoran pazio na svaki korak, rič i pogled divojčin. Pa jedne večeri na divanu, uz fildan kafe, zaboravio u svom jadu, što je red, a što nije divanit prid starijim, pa mu se izmaklo: »Dok su u tebe, beže, kršni kmetovi, ne će biti svatova u tvom hanu! Sakib-begu sivnule oči, pocrvenio ko rak. Otvorio usta kanđa će ništa kazat', al se

DUHOVI

1. VI. 1952.

Na današnji blagdan čitamo u Djelima Apostolskim (2. 1—11), kako je Duh Sveti sišao nad Apostole. Pedeseti dan iza uskrsnuća Isusova Apostoli su bili skupa na jednom mjestu. I najedamput ču se s neba huka kao da duva silan vjetar, i napuni svu kuću, gdje su bjedjeli. I pojave im se razdijeljeni jezici od ognja i spuste se na pojedinoga od njih. I svi se napuniše Duha Svetoga i počeše govoriti tuđim jezicima, kako im je davao govoriti Duh Sveti. Apostoli su odmah propovijedali u Jerusalemu, a hodočasnici s raznih strana i raznih jezika čuli su ih gdje govore jezikom svakoga od njih. I vrlo su se čudili i pitali: Nijesu li ovi Galilejci, pa kako da ih svaki od nas ču'e u svom materinskom jeziku, kako govore o divnim Božjim djelima.

1. Bili su svi učenici zajedno na istom mjestu. Po zapovijedi Isusovoj imali su ostati u Jeruzalemu do dolaska Duha Svetoga, a skrivali su se od straha pred farizejima, da ih ne pohvataju i ne smaknu. I dok su tako boravili dane zajedno, provodili su ih u molitvi i pripravljali se na veliki čas. Bili su uvjereni, da će Isus ispuniti svoje obećanje, samo nisu znali, kada i kako će se to zbiti. Samo da ih dotle farizeji ne nađu i ne polove.

2. Jedno jutro, dok su Apostoli obavljali jutarnju molitvu, dođe nad njih Duh Sveti u slici plamenih jezika, i spusti se na pojedinog od njih. Kod krštenja Isusova pojavio se Duh Sveti u slici goluba, simbola mira, milosti i ljubavi, a sada dolazi u slici plamenih jezika, simbolu ljubavi i revnosti u aktivnoj apostolskoj službi, koja ih čeka u propovijedanju Evanđelja. Idite i propovijedajte po svem svijetu. Vaše plamene riječi treba da obrate svijet. I gle, prva neobična pojava, koja sve zadivljuje: Svi ih došljaci čuju gdje govore njihovim jezicima. Ova se pojava u prvim vjekovima obnavljala češće radi lakšeg širenja vjere. To je djelovao u njima Duh Sveti.

3. I napuniše se Duha Svetoga. Dolaskom Duha Svetoga postali su Apostoli novi ljudi. Dosada strašljivi, najedamput postadoše neustrašivi kao lavovi. Izišli su iz svojih skrovišta i počeli su javno po ulicama propovijedati vjeru Isusovu. I propovijedali su je dalje, u dalekim krajevima, sve dok nisu svi do jednoga podnijeli mučeničku smrt. A govorili su s lom Duha Svetoga. On ih je poučio da se kršćanstvo već za živih Apostola raširilo po svem rimskom carstvu, pa i preko njegovih granica. O Duše Sveti, daj i nama neustrašivosti u ispovijedanju naše vjere, i prosvjetli nam razum, da svoju vjeru dobro upoznamo i da po njoj živimo.

Sveta Rita

Rođena je g. 1381. u mjestu Roccaporena u Italiji od već sijedih roditelja. Krštena je na ime Margarita, skraćeno Rita. Roditelji su je udali za mladoga surova plemića. Osamnaest godina ona je strpljivo podnosila njegove grubijanštine. Konačno je svojim suzama izmolila njegovo obraćenje. On se mnogima teško zamjerio, pa su ga njegovi neprijatelji iz zasjede umorili. Svetičina dva sina snovali su osvetu. Kad ih Svetica nikako nije mogla odvratiti od njihove namjere, zamolila je Boga, da ih uzme sa svijeta prije negoli dospiju umoriti ubojice svoga oca. Bog ju je uslišao.

Kad je tako Svetica ostala bez muža i bez djece, obratila se redovnicama Augustinkama u mjestu Cascia, da je prime u samostan.

U redu je Svetica vršila najstrožu pokoru. Uvijek je postila o kruhu i vodi, teško se bičevala, malo spavala. Od ponoći do jutra razmatrala je Muku Gospodinovu. Iza jedne propovijedi znamenitoga franjevca sv. Jakoba od Marke žarko se molila pred Raspelom. Osjetila je, kako joj se zabada na glavu oštra trnova kruna. S Raspela je odsijevnula svijetla zraka prema sredini njezina čela. Od krune se otrgao oštar trn i zabo se nasred čela. Od njega je nastala vidljiva rana, koju je Svetica nosila cijeloga života. Rana je bila duboka i bolna. S njom je Gospodin spojio pretešku kušnju za poniznost strpljive Svetice. Rana je nesnosno zaudarala, a iz nje su izlazili crvi, koje je Svetica nazivala svojim malim anđelima. Zbog toga je Svetica bila odijeljena od drugih redovnica.

G. 1450. bila je Sveta Godina. Zbog smrdljive rane Sveticu nisu pustili na hodočašće u Rim. Ona je molila, da joj Bog dade milost jubilejskoga oproštenja. Rana je postala nevidljiva i bez ikakvoga zadaha. Sva sretna otišla je Svetica u Rim. Putem je bacila u vodu kesu s novcima određenima za njeno uzdržavanje i povjerila je Bogu, da se za nju brine putem.

Kad se Svetica povratila iz Rima, rana se opet pojavila sa strahovitim vonjem. Približio joj se i čas smrti. U bolesti je Svetica zamolila rođakinju, da joj donese iz vrta ruža. Svi su mislili, da bolesnica bunca, jer je sve bilo u snijegu. Kad je rođakinja prolazila kraj vrta, opazi s najvećim začuđenjem nekoliko krasnih ruža, koje su preugodno mirisale. Odmah ih je odnijela Svetici. Ali Svetica joj reče, da joj donese iz vrta još i voća. Rođakinja je poletjela i donijela zrelih smokava. Svetica ih je sa slašću pojela.

Primivši sv. Sakramente Svetica je zamijenila trnovu krunu s krunom vječne slave na dan 22. svibnja 1457. Rana na čelu zasjala je kao dijamant. Iz nje se širio nebeski miris. Svetičina rođakinja s osušenom rukom dotakla se Svetice i odmah ozdravila.

Svetičino tijelo je sve do danas ostalo neraspadnuto u kristalnom lijesu. Udovi su joj gipki. Crte lica žive. Rana na čelu se i danas vidi. Tijelo je više puta izmijenilo svoje držanje. G. 1926. ruke i noge su se malo podigle, a lice okrenulo prema nebu. G. 1927. lijeva ruka se tri puta podigla i prsti međusobno približili. Iz tijela izlazi zanosan miris. U vrtu samostana još raste čudesna ruža. Cvate samo u zimi. U vrtu je i trs, koji je zasadila Svetica. Da iskuša Svetičinu poslušnost, glavarica joj je zapovjedila, da zalijeva osušene odrezane loze s trsa, ali su one oživjele i postoje još i danas, a da nikada nisu bile rezane. Svake godine rode. Grožđe se šalje Sv. Ocu. U zidu samostana živu i bijele pčele. One izlaze samo kroz nedjelju Muke i liječu okolo starog dijela samostana. Nikada ne idu u vrt. Poslije blagdana sv. Rite vračaju se u zid. Dadu se i uhvatiti i onda iz njih izlazi poseban ugodan miris. One ne jedu i ne množe se.

Sv. Ritu je proglasio blaženom dne 16. VII. 1628. papa Urban VIII., a papa Leon XIII. proglasio ju je svetom na dan Uzašća 24. svibnja 1900. U postupku njezine kanonizacije dozvolio je Sv. Otac, da se u jednoj sjednici riješi i o pitanju čudesa i izda t. zv. dekret de tuto, pa se i ta iznimka smatra čudesnom. Svetica je moćna zagovornica u osobito teškim i očajnim slučajevima.

BIBLIOGRAFSKA IZDANJA U VATIKANU. Nedavno je u Vatikanu izašao iz štampe treći svezak »Monumenta cartografica vaticana«. Ova publikacija započela je izlaziti g. 1944. i cilj joj je sakupiti i izdati sve geografske i druge karte, koje se nalaze pohranjene u vatikanskoj biblioteci ili se nalaze po zidovima vatikanskih palača. Prvi svezak ove publikacije obuhvatio je nautičke karte od XIV.—XVII. stoljeća, drugi sve štampane geografske karte, koje su isto tako danas velika kartografska rijetkost. Konačno treći svezak obuhvatio je razne geografske karte naslikane po zidovima vatikanskih muzeja i galerija, kao i karte iz talos zvanih Raffaelovih Loggia, gdje se nalaze glasovite Raffaelove fresko-slike. Izdavanje ove publikacije je to značajnije, što Vatikan danas posjeduje najbogatiju kartografsku zbirku na svijetu, koja predstavlja neiscrpan izvor za toponomastiku cijele Evrope.

Govor sv. Oca Pape

AMERIČKOJ DJECI

Prvog korizmenog tjedna svake godine katolici u Sjedinjenim Američkim Državama vrše sabirnu akciju za potrebe Crkve i za karitativne svrhe. Kao i drugih godina i ove godine je Sv. Otac tom zgodom uputio poruku preko radja američkoj djeci. U svim katoličkim školama Sjedinjenih Američkih Država bili su postavljeni zvučnici, preko koji su đaci slušali poruku Sv. Oca, koji je u svome govoru, među ostalim, rekao:

»Dok Mi govorimo iz Naše kuće Sv. Petra u Rimu, slušaju Nas Naša draga mala djeca iz Amerike sa željom, da Nas učine sretnim, kao što je bio sretan blagi Spasitelj, kada su se oko Njega okupljala djeca, da slušaju Njegove riječi i da prime Njegov blagoslov. Je li On njima pričao? Vi znate, On je volio priče. Dopustite, da vam Mi danas ispričamo jednu:

Daleko, u jednoj zemlji preko mora, živio je jedan čovjek, koji je mnogo volio djecu, toliko mnogo, da su ga djeca smatrala svojim ocem. Međutim, nesreća je pala na mnoge zemlje i mnoga su djeca ostala bez hrane; bila su bolesna i bilo im je hladno, a mnogo je njih ostalo i bez kuće. Tada su ova djeca došla čovjeku, koji ih je volio i koga su smatrala svojim ocem i rekoše mu: »Oče, pogledaj na našu bijedu! Što da radimo? Druga tvoja djeca su sretnija od nas. Oni će nam pomoći, samo ako budu saznali, kako je nama. Možeš li mi ti to reći, jer su oni daleko i naš vapaj njima ne može stići! »Otac im odgovori: »Dakako, ja ću im to reći«. I on pošalje glasnike svojoj sretnoj djeci, koja, kada čuše za sudbinu svoje braće, odgovoriše: »Presretni smo, što možemo pomoći svojoj braći i svojim sestrama u nevolji! »Skupili su hrane, pokrivača, rublja, neki donesoše i lijekova, a neki su dali i novac, njihov mali džeparac, određen za šećer i slatkiše. Skupiše sve te darove skupa i pošalju ih siromašnoj djeci, koja su se opet počela smijati, igrati i pjevati, jer su vidjela, da će imati hrane i odjeće i da će ozdraviti. A otac je otišao do male čarobne kutijice i preko nje saopćio dalekoj djeci dobra srca, koliko su im zahvalna njihova braća i sestre i koliko je svatko od njih sretan.

Naša draga djeco! Vi ste sigurno razumjeli značenje ove priče. Vi ste djeca dobroga srca, a daleko preko mora imate braću i sestre. Vi ih nikada ne ćete vidjeti, ali oni su stvarno vaša braća i sestre, djeca jedinog pravoga Boga na nebu, djeca iste svete Majke, naša Gospođe, koja bdije nad svima vama.

A »jednom« je zapravo danas. Još i sada ima na tisuće vaše male braće i sestara, kojima je hladno, koji su gladni i skitaju se kao nemoćni beskućnici. Radi toga smo Mi opet ove godine došli na radio, da vam u prvom redu kažemo »hvala« u ime siromašne djece u Europi i drugim dijelovima svijeta, kojima ste vi prošle i prijašnjih godina poslali svoje darove, a zatim, da vas potsjetimo, da je vaša pomoć još uvijek potrebna. Mi znamo, da ćete im pomoći, samo tražite, da vam se kaže, kako? Vaši dobri učitelji u školi rekli će vam, šta trebate donijeti i gdje.

Ali čujte još jednu riječ, koju imamo za vas. Jeste li se ikad upitali, zašto je Isus toliko ljubio malu djecu? On je sam odgovorio: »Jer je njihovo Kraljevstvo Nebesko!« Da, njihova nevinost i njihova jednostavna dobrota mi daju pravo na to. Ali, oni mogu tu nevinost izgubiti. Kada su djeca gladna, lošе obučena i bez doma, onda vrlo lako mogu izgubiti nevinost. Kako je strašno žalostan taj gubitak? Eto vidite, vaša pomoć može zaštititi od grijeha vašu braću i sestre, sačuvati ih za drago Isusovo Srce i pomoći im, da izrastu u hrabre branioce Boga i Njegove Crkve te u lojalne građane svoje domovine. To je ono, što Mi želimo, pak Vas molimo, da i vi pomognete ostvarenje te Naše želje.

Good by! Sjetite se, da se svakog dana pomolite za sv. Oca u Rimu, koji skupa s ljubavlju svoga srca daje sada posebni blagoslov vama, vašim dragim roditeljima i vašim požrtvovnim učiteljima«.

»LETEĆI OTAC« PAVLE SCHULTE, iz kongregacije Oblata Bezgrešne, poznat je u svijetu po svojoj misijskoj organizaciji, koja se brine, da opskrbljuje misionare prevoznim sredstvima, a naročito zrakoplovima. Poslije rata on se je vratio u Njemačku, da kod kuće organizira sličnu pomoć svećenicima u diaspori. Mnoge svećenike u diaspori je opskrbio biciklima, motorima i automobilima, a sada se sprema na obnovu pilotske škole za svećenike i misionare, koja je za vrijeme nacističkog režima bila dokinuta.

---

pridomislio i prišo priko Hafiz-agini riči, ko da ih i nije čuo. Samo je odmah slugi naredio: »Ded požuri, speci kafu, Hafiz-aga žuri kući«.

Kad je osto sam, pozvo je ćer prid sebe i kazo: »Znaš, Mejro, da je u nas adet, da divojka pođe za onoga, koga joj stariji odride. Ja tebe nisam silio za nikog', prem odbijaš i one, koje si kroz prozorčić grdila, i one, koje nisi. Da je po mojem, pošla bi za Hafiz-agu. Ne češ, — pa dobro. Vvridio me danas, i da mi njegov dada nije pobratim, lošе bi prošo. Ovako, — neka mi na oči više ne dolazi.« Zašutio je, ko da ne zna, pravo, kako bi dalje govorio. Pogledao joj je duboko u oči, i polako ko da miri svaku rič, kazo: »Spomenuo mi — ko — od nikog kmeta. Znam, moja Mejra ne bi nikad tako svog dadu u srce ujila, a kada bi, — onda — tako mi Alcha i njegova proroka Muhameda, — taj kmet zore živ ne bi doček'o. Volio bi te i mrtvu vidit, i u ledeno čelo poljubit nego dati kaurinu.«

Mejra uzdrhtala ko šiba na vodi, problidila do usana. Tu noč je probdila i proplakala. Znala je, dada rič ne kršiti. Svoje teško poručila Marku po dadilji. Ražalilo se Katino staračko srce, pa stala šurovati s mlad ma iza begovih leđa. Šurovali oni tako, dok nisu išurovali. Kako je došlo do toga, da se je Mejra pokrstila i vinčala s Markom, nije znao moj pokojni dida kazat, jek jedno je sigurno, da je Marko Mejru i Katu jedne mračne noći čamcem prevezo priko Save, di su nakanili započeti život o svojoj snazi. Kažu, da im je tu pomogo i niki fratar, da ne dođe do zla, i ne bude grija.

Početak im nije bio suviše težak, jer je Mejra ponila svoje dukate i opremu, zemlja je bila bud'zašto, a Marko je tio i znao radit. Nastanili se pored šume, di su već živile dvi-tri familije izbigli Bosanaca. Nije prošlo ni puni deset godina, a u Marka je svega bilo. Šuma mu je davala građu za zgrade i ograde, u šumi je hranio svinje, na čistinama konje. Ti možda ne viruješ, al' to su bila druga vremena, brzo se onda sticalo. Pročulo se, da je Marku dobro, pa su oko njegova naselja nicale kuće i kućice. Tako je nastalo selo, kome je Marko bio glava i staršina. Kažu, visoku je starost doživio, a iza sebe ostavio osam sinova. Prid smrt ih je pozvo prid sebe, blagoslovio ih i u amanet im ostavio: da se slažu, ne dile i čuvaju sliku što je visila u pročelju prostrane sobe. Samo ne znam je l' to bila slika sv. Franje il' onoga fratra, koji ih je pomog'o.

Jel' to baš sve prava istina, kako sam ti pripovid'o — ne znam — al' istina jeste, da je jedan Kerštić priblizo iz Bosne s mladom pokrštenom ženom, da je bio jedan od prvih naseljenika našeg sela, da su njegovi unuci i praunuci bili najlača zadruga, da su se kasnije dilili. Znaš i sama da i danas u selu postoje preko deset kuća Kerštića, i da se u onoj, koja je sazidana na temelju stare, čuva pocrnjela slika«. — završio je dida Mata.

»Baš vam hvala za pričanje. Sada mi je konačno jasno odakle u našem selu nadimci: Agini, Begovi, Hođini«, — rekla sam i ustala. »Moram kući, kasno je.....

»Ajde, dite, kad moraš, — pa dođi opet skoro«.....

Pošla sam uzanom stazom. Pun se mjesec dizao na obzorju. Žabe su se raskreketale u barama. Šišmiš je nadamnom proletio. Negdje se javljala sova, a meni se činilo, da uz mene koraca krupna, ali prozirna sjena Marka Kerštića.

Današnji Darvinizam

U knjizi K. **Weiss-a** »Duh oživljuje« (izd. 1947.) možemo čitati: »Današnji darvinizam čvrsto drži, da čitavu evoluciju (razvoj) imamo zahvaliti slučaju. **Heberer** (Göttingen), **Weinert** (Kiel) i **Ludwig** (Heidelberg) opetovano naglasuju: Nikada nije u prirodi postojala neka unaprijed određena svrha. U raspravljanju s takvim suvremenim ljudima od nauke, navodi **De Nouy** vrijednu opasku duhovitog filozofa Whitehead-a: »Istraživači, koji svoj život posvećuju cilju da dokažu: kako život **nemà svrhe** — dosta su sami zanimiv predmet istraživanja«! Kako su ljudi malo po malo uvidjeli, da su veće promjene (mutacije) vrlo rijetke — postale su sada najmanje takve promjene najvažnije za evoluciju. Stavljaju ih u gene. Selekcija (odabiranje) se ima stalno (po Huxley-u) protezati na više međusobno povezanih mutacija. Takvog obira (selekcije) ima više vrsta: preko nežive okoline, između različnih vrsta, među pojedincima iste vrste, između mužjaka i ženke, među srodnicima, pa i među različnim stanicama. Pa da udivljenja vrijednu svrhovitost u prirodi uzmogne protumačiti — uz ma Huxley u pomoć: »vrlo razvijenu matematički utemeljenu teoriju« (tu navodi imena: R. A. Fisher, Wright, Kolagoroff i Haldane). Predpostavlja kod živih bića vanredno **osjetljiv sustav sila, kojemu je dužnost, da sve te promjene dovede do učinka, koji se nalazi u nekoj razumnoj ravnoteži!**

Gospoda, čini se, ni ne opažaju — piše K. Weiss dalje —: da su s ovim »sustavom« prokrномčarili u živa bića razum, koji stremi k cilju, a koji oni niječu. K takvoj selekcionoj teoriji primječuje **Woltereck: »Slučaj i selekcija** kao tvorac raznolikosti i smišljenog reda kod živih bića — ta će predodžba ostati u buduće zabilježena kao **jedna od najneobičnijih zabluda ljudske nagonske težnje za uzročnošću.** Što je tako usklađeno u sebi i sa svojom okolinom i tako jasno odaje vlastitu vrstu kao breza, sokol, kristal — to nema veze sa slučajem — jednako kao ni osnova i postanak takva cvijeta, kičmenjaka, pčele, takvog plapetnog sustava ili ustroja elektrona u atomu«. (str. 169).

Tako, eto, sude učeni ljudi danas o darvinizmu. Dobro je, da čujemo i takav glas!

Galaktički sustav

Naše Sunce nalazi se u ogromnoj naseobini zvijezda, koje tvore oblik silne okrugle plohe. Sunce je od središta plohe udaljeno oko 40.000 godina svijetlosti. Čitava ploha zvijezda okreće se oko gravitacionog središta u zvjezdištu Strijelca. Brzina kruženja svake točke zavisi od njezine udaljenosti od središta. Sunce sa svojim planetama giba se brzinom od blizu 300 km u sekundi. Brzina okretanja zvijezde, koja se nalazi oko 5000 svjetlosnih godina bliže centrumu nego Sunce, iznosi oko 335 km u sekundi, a zvijezda, koja je 5000 svjetlosnih godina dalje, giba se s brzinom od 265 km u sekundi. Tvorba Galaktičkog sustava (od grčke riječi: galaksias — Mliječni put) tako je ogroman, da Sunce treba 250.000.000 godina, dok jednom obiđe oko središta svoje staze. Zanimljivo je, da kuglasta jata zvijezda ne sudjeluju u kretanju plohe.

Radi zamršenih i prividno nepravilnih gibanja raznih dijelova Galaktičkog sustava, kako se ukazuju motrocu s nemirne Zemlje, bilo je dugo godina sporno pitanje o kružnom gibanju Galaktičkog sustava. Danas za njegovo okretanje ima toliko dokaza, koliko o tome, da je Zemlja kugla i da se okreće oko svoje osi. Da spomenemo neke od tih dokaza

1. Na svemirskoj maglici, izvan Galaktičkog sustava, za koje je dokazano, da su slične našoj zvjezdanoj naseobini, ustanovljeno je kružno gibanje.

2. O tome govori spljošten oblik cijelog sustava. Brzo okretanje jedino može dovesti do te forme.

3. Veliki oblaci kosmičkog prahu i plina, koji se nalaze u svemirskom točku Galaktike, također se okreću. Samo okretanje moglo je ovaj plin rasturati po cijelom prostoru, i spriječiti, da se ne nagomila u gustu maglu u središtu.

4. Razlike u kretanju raznih tipova zvijezda razjašnjavaju se najbolje, kad se predpostavi kružno gibanje sustava.

5. Zastoj u brzini daljih zvijezda i kosmičkih oblaka tako se poudara s okretanjem Mliječnog Puta, da je svako drugo objašnjenje nevjerojatno.

6. Mjerenje položaja Sunčanog sustava u plohi na osnovu analize okretanja cijele tvorbe, slaže se skoro potpuno s mjerenjima, koja su izvedena pomoću geometrijske metode radi ustanovljenja daljina i položaja središta.

Da približimo našem shvaćanju veličinu Mliječnog Puta, smanjimo stvarne prirodne veličine za 10 milijardi puta. Umjesto Galaktičkog sustava promjera od 200.000 godina svjetlosti predstavimo si sada model promjera od 190 milijuna km. Prema tome sam ovaj model bio bi toliko velik da bi pretražio daljinu od Zemlje do Sunca za 40 milijuna km (Sunce je daleko oz Zemlje okruglo 150 mil. km.). A sada u tom modelu postavimo srazmjerno smanjeno naše Sunce i Zemlju. Sunce će biti kugla veličine 14 cm promjera, Zemlja makovo zrno od 1 mm, koji će kružiti oko Sunca u daljini od 15 metara, a Mjesec od 1/4 mm oko Zemlje u daljini od 4 cm. Tako će i ostali planeti kao manja ili veća zrna, u srazmjernim daljinama kružiti oko Sunca: Merkur i Venus Suncu bliže od Zemlje, a Mars, Jupiter, Saturn, Uran, Neptun i Pluto dalje od Zemlje. Najdalji planet Pluto bio bi udaljen 40 puta dalje nego Zemlja t. j. 600 metara daleko od Sunca.

Da brzi vlak, koji bi neprekidno jurio brzinom od 100 km na sat, prođe kroz **promjer našeg modela** trebao bi punih **216 godina.** I u tom prostoru naše je Sunce kuglica od 14 cm, a naša Zemlja malo makovo zrno od 1 mm promjera. Eto to je naša Zemlja! To je mjesto boravka čovječanstva. To zrno pijeska, na kojem smo mi postavljeni, koje su ljudi podijelili u sićušne pregrade, taj mali satelit (pratilac našeg Sunca) — to je naša Zemlja.

Čudesna misao, da tako prostorno odijeljena i osamljena sunca, u našem modelu male kugle porazmještene jedne od druge u razmaku od oko četiri tisuće kilometara, tvore zajednicu sunaca, koja jure brzinom od stotina kilometara u sekundi i da se sva pokoravaju jednom vrhovnom zakonu, ispunjavajući njima određeni cilj.

Što vidimo zvijezde kao slučajno razbacane po svodu — to je samo prividna slika njihova položaja u sustavu Galaktike. I planete Sunčanog sustava vidimo kao slučajno razbacane po zvijezđima Zodijaka, premda oni savršeno točno kruže po svojim stazama oko Sunca i uvijek se nalaze točno u onim točkama, gdje se po prirodnim zakonima nebeske mehanike moraju nalaziti. Tako i sve zvijezde, koje se nalaze na svodu nebeskom, a koje pripadaju sustavu Galaktike, kruže po svojim određenim stazama oko središta sustava i nalaze se uvijek točno na onim mjestima, gdje se po prirodnim zakonima gibanja tog velebnog sustava moraju nalaziti.

U tvorbama bliskog i dalekog svemira vlada savršeni red. Red znači namještanje sredstava, da postignu neki cilj. Svrsishodni učinci i uređaji mogu da imaju svoj uzrok samo u razumnom biću. Svemir dakle nije posljedica pukog slučaja, nego neizmjernog umnog i moćnog Stvoritelja.

Iz katoličkoga svijeta

DIAMANTNI JUBILEJ MSGRA STJEPANA BIČANIĆA. Zagrebački kanonik msgr. Stjepan Bičanić proslavio je 16. svibnja o. g. u sakristiji Prvostolne crkve u krugu svoje mnogobrojne rodbine i prijatelja diamantni jubilej, t. j. šezdesetgodišnjicu misništva. Budući da je bio šest mjeseci bolestan, bila mu je to ujedno prva Misa iza bolesti. Manuduktorom bio mu je kanonik Krešimir Pečnjak.

Jubilarac rođen je 29. XII. 1869. u Brinju, a zaređen je god. 1892. Ove godine slavi ujedno 25 godišnjicu, otkako je imenovan zagrebačkim kanonikom. Vršio je prerazne službe u diecezi, a vazda najvećom točnošću i spremom. Bio je i mnogo godina vrsnim dekanom Zbora prebendara, kome je propisao i nova pravila prema novom Crkvenom Zakoniku. Odlikovao se pisanjem u katoličkim listovima. U ime prvostolnoga Kaptola čestitao je diamantni jubilej lijepim i zanosnim govorom lektor prvostolnog Kaptola prevlaštenji g. Msgr. dr. Lovro Radičević.

— HUGH L. CRAIG, misionar u Mariyknolu, koji se već 20 godina nalazi u Koreji, izdao je dosada osam knjiga na korejskom jeziku i to: Evanđelje, Život Isusov, jedan molitvenik, jednu ilustriranu Biblijsku povijest, Otajstvo sv. Krunice te jednu knjigu za liječnike i bolničare. Sada sprema još tri knjige za potrebe ratnih zarobljenika.

POKRETI MEĐU PROTESTANTIMA. Tokom mjeseca siječnja ove godine održao se u Švedskoj sastanak luteranskih biskupa, koji je izazvao među katolicima u svijetu mnoge komentare. Na tom su naime sastanku švedski luteranski biskupi raspravljali o nekim pojavama mijenjanja liturgijskih obreda kod luteranskog klera u Švedskoj i prilagođivanju istoga katoličkoj liturgiji. Ova se tendencija prilagođivanja obreda sastoji u tome, što su neki protestantski pastori iz anglikanske crkve počeli uvoditi u Misu hostiju i kalež, čitanje riječi posvete, znak križa i upotrebu tamjana. Ova su nastojanja luteranski biskupi osudili kao novotarije pojedinih pastora, koji su članovi pokreta unije pokreta za sjedinjenje crkava »na svoju ruku započeli uvoditi«.

O sličnim tendencijama približavanja Katoličkoj Crkvi može se govoriti i među njemačkim protestantima. O tome je nedavno opširno pisao obraćeni njemački pastor Rudolf Goethe, kojemu je sv. Otac dao posebnu dozvolu, da se može zarediti za katoličkog svećenika i ostati i dalje u istoj zajednici sa svojom obitelji.

VISOKA ODLIKOVANJA U FRANCUSKOJ. Prilikom proslave 25 godišnjice svoje biskupske konsekracije kardinal Saliege primio je iz ruku predsjednika francuske vlade najviše francusko odlikovanje čin Oficira Legije časti. Tom prigodom primio je odlikovanje čina Viteza Legije i biskup Tarbesa i Lurda msgr. Theas. I jedan i drugi poznati su po svom držanju i stavu za vrijeme prošloga rata i za vrijeme njemačke okupacije Francuske.

PRINC LUIS ALBANI della ROVERE, veliki majstor Malteškog reda, umro je krajem prošle godine u 85. godini života. Prvi put je bio izabran za vrhovnog poglavara Malteškog reda 1914. g. Među važnijim djelima, koje je red ostvario za vrijeme poglavarstva della Rovere, treba naglasiti ustanovljenje Rimske misijske škole za medicinu i hirurgiju, u kojoj se je kroz 10 godina školovalo na stotine misionara i časnih sestara. Isto tako je za vrijeme njegova poglavarstva Malteški red osnovao mnogo bolnica i dispanzera u misijskim zemljama. U zadnje vrijeme Malteški red je nabavio 75 sanitetskih zrakoplova i stvorio odgovarajući zrakoplovni korpus.

NJEMAČKI KATOLIČKI SVEĆENICI u diaspori uputili su poziv na strane svećenike da bi ih došli zamijeniti za vrijeme **ljeta, kako bi oni sami mogli poći na odmor.** Pozivu njemačkih svećenika odazvalo se je ukupno 101 strani svećenik i to 50 Francuza, 42 Holanđana, 10 Belgijanaca i 1 Luksemburžanin. Na taj način veliki broj njemačkih katoličkih svećenika zaposlenih u diaspori mogao je iskoristiti godišnji odmor.

U SJEVEROAMERIČKOM GRADU TEXASU živi jedan mladi katolik, koji je potpuno slijep. Prijatelji su se dragovoljno prijavljivali, da mu čitaju nešto iz knjige »Vjera naših otaca«. Posljedica je bila, da su šestorica od njegovih prijatelja prigrlili katoličku vjeru, a petorica od njih su postali katolički svećenici.

FRANJO NOGAMI, profesor japanskog sveučilišta u Kyoto, primio je 1. siječnja o. g. sv. Krštenje u kapeli Kolegijuma sv. Petra. Kratio ga je japanski svećenik Petar Komatsu. Novokršteni je profesor romanistike, već duže vremena proučava talijansku pred-Danteovsku književnost.

JAPANSKI PRINC ASAKA primio je 1. studenoga 1951. skupa sa svojim sinom i starijom kćeri sveto Krštenje iz ruku msgra. Tome Wikida, biskupa u Yokohami. Po očevoj liniji princ Asaka potiče od cara Gofušimi, a po majčinoj je unuk cara Maija. Princ Asaka, koji je na Krštenju uzeo ime Petar, prvi je japanski princ, koji je prišao katoličizmu. Njegova supruga Lucija Čikako Asaka primila je skupa s mlađom kćerkom sv. Krštenje 1950. g., pak je nedavno izdala knjigu u obliku dnevnika, u kojem opisuje svoje obraćenje. Knjiga se zove: »Hi to yoru no ki«, što znači: Misli dana i noći.

O. P. BED CHANG, poznati profesor kineske književnosti na sveučilištu »Aurora« i rektor kolegijuma sv. Ignacija Lojole u Šangaju, preminuo je u zatvoru početkom studenova pr. g. Šangajski katolici su mu priredili svečan pogreb.

»KATOLIČKE MISIJE«, francuski misijski list, donosi popis misionara, koji su u zadnjih 25 god. na podnijeli mučeničku smrt za sv. vjeru. Prema tim nepotpunim podacima od 1925. god. na ovamo 227 misionara je umrlo mučeničkom smrću. Od tog broja je bilo 167 stranih misionara, 29 uređenčkih redovnika svećenika i 31 uređenički svjetovni svećenik. Najveći broj redovnika misionara, koji su podnijeli mučeništvo, pripadaju redu Isusovaca i to 78 njih, a za njima dolazi Družba za strane misije sa 39 mučenika redovnika.

MAX JORDAN, poznati američki novinar, dopisnik »National Catholic Welfare Conference« zaređen je za svećenika u njemačkoj opatiji Beuron u 57. godini života. Jordan se pročuo u svijetu svojim čuvenim izvještajima s Mnchenske konferencije, kao i o junačkom držanju katoličkog njemačkog episkopata za vrijeme nacističkog režima. Kad se je 1945. opet vratio u Europu, posvetio se bogoslovnim naukama, prešao na katoličku vjeru i sada postao katolički svećenik Max Jordan se sada sprema na turneju po Americi, gdje će održati niz konferencija.

AFRIČKA POKRAJINA URUNDI, koja leži istočno od belgijskog Konga, a nalazi se pod belgijskom upravom, ima ukupno 914.000 katolika i katoličkih katekumena. Protestanata ima 39.000, muslimana 11.500 te 800.000 pogana. Katolički misijski rad u ovoj zemlji je započeo 1898. god. pak je do 1900. god. bilo u Urundi-u samo 34 katolika. God. 1925. bilo ih je već 15.500; god 1933. bilo ih je 107.000; a god. 1946. njihov je broj narastao na 400.000, dok ih sada ima, kao što smo već naveli, skupa s katekumenima 914.000. Urundi je crkveno podijeljena u dva apostolska vikarijata, kojima upravljaju Bijeli Oci. Pred oko 10 godina izdan je pokrajinski crkveni zakon, po kojem vjernici, koji zbog udaljenosti od svećenika ne mogu udovoljiti nedeljom dužnosti slušanja sv. Mise, trebaju nedeljom i blagdanom dolaziti na nauk vjere i na zajedničke molitve, koje predvodi mjesni katehista.

GLASNIK MARIJINE LEGIJE u Sjedinjenim Američkim Državama donosi članak gđe. Dolores Hope, žene filmskog glumca Bob Hope, u kojem ona piše: »Među našim članovima pomagačima ima znamenitih imena... Možda je jedan od najvjernijih bio pok. Pedro de Cordoba... Jedna od njegovih dužnosti, kao legionara, bila je i ta, da svake nedjelje tumačenjem prati prijeno sv. Mise preko radio-postaje u Los Angelosu. On je također svake subote u večer molio krunicu s jednom grupom bolesnika. Umro je za stolom jedne subote kasno, pošto je već bio izmolio krunicu, a dok je s otvorenom Biblijom pripravljao tumačenje sv. Mise za sutra...« Kako vidimo: i u Hollywoodu se može kršćanski živjeti i kršćanski raditi.

GODIŠNJAK TALIJANSKIH BISKUPIJA za 1951., kojemu je napisao predgovor kardinal msgr. Piazza, sekretar konsistorijalne kongregacije, iznosi, da u Italiji ima 280 nadbiskupa, biskupa i ostalih ordinarija. Katoličkih župa ima u Italiji oko 25.000

DUHOVI

Duh Sveti sašao je nad Apostole i nad Gospodinove učenike pedeseti dan iza Isusova uskrsnuća, a deseti dan iza Njegovoga uzašašća na nebo. U Djelima Apostolskim čitamo: I najedamput nastade šum s neba kao kad puše silan vjetar i napuni svu kuću gdje su sjedjeli. I pokazaše im se razdijeljeni jezici kao od vatre i sjede po jedan na svakoga od njih. I napuniše se svi Duha Svetoga, i stadoše govoriti različitim jezicima, kako im je Duh Sveti davao da govore (Djel. Apos. 2,2—5).

Divni su bili plodovi, koje je Duh Sveti donio Apostolima: razvijetlio ih je, utvrdio u vjeri, ojačao ih je i napunio savjetom, jakošću, znanjem, pobožnošću i strahom Božjim.

Isus nas je otkupio, ali posljedice grijeha leže i dalje na nama: razum nam je potamnio, volja nam je slaba, teško je ići putem kreposti i zle se sklonosti javljaju u nama. Pa kako onda da riječ Božja donese rod u nama i da postanemo slični svom uzoru Kristu? I to je predvidio Isus i On je sa svoje strane sve učinio da uzmognemo postići naš konačni cilj. On je u oproštajnoj svojoj besjedi rekao učenicima: »Ja ću moliti Oca i dat ću vam drugoga Tješitelja, da ostane s vama do vijeka, Duha istine, kojega svijet ne može primiti, jer Ga ne vidi, niti Ga znade, a vi ćete Ga poznati, jer će kod vas ostati i u vama biti (Iv. 14, 16, 17.). A Tješitelj Duh Sveti, kojega će Otac poslati u moje ime, On će vas naučiti svemu i napomenut će vam sve štogod sam vam rekao (Iv. 14, 26.). Kad dođe Utješitelj, kojega ću vam poslati od Oca, Duh istine, koji od Oca izlazi, on će svjedočiti za mene. I vi ćete svjedočiti jer ste samnom od početka (Iv. 15, 26. 27.).

I tog je obećanog Utješitelja poslao Spasitelj Apostolima pedeseti dan poslije svoga uskrsnuća.

Dolaskom Duha Svetoga divna se je promjena dogodila u Apostolima: Duh Sveti im je prosvijetlio razum i oni su sada dobro razumjeli nauku Gospodinovu, Duh Sveti im je ojačao volju i zagrijao je, i oni su bili spremni i u najsitnijim se stvarima pokoravati Božjoj volji. Duh Sveti potakao je Apostole, da su pošli i u najudaljenije krajeve navještati nauku Raspetoga. Oni dobiše od Duha Svetoga dar jezika, pa su, makar neuki naučavali narode u njihovu jeziku. Duh Sveti dao im je jakost i neustrašivost, pa se nisu bojali propovijedati vjeru, pače, bili su sretni, što su mogli imena Isusova radi trpjeti i umirati.

I mi kršćani svi primamo Duha Svetoga u sakramentu Potvrde. Istina, da se darovi Duha Svetoga ne vide u nama onako očito, kako su se gledali u Apostolima, ali Duh Sveti djeluje i u nama: On prosvjetljuje i naš razum, On zagrijava i našu volju i jača je, On nam daje snagu, da uzmognemo živjeti po nauci Isusovoj. Ali i čovjek mora sa svoje strane suradivati s darovima Duha Svetoga; ne smije se protiviti milcsu Božjoj i ne smije lakoumno odbijati od sebe darove Božje. Nije dosta da seljak obradi zemlju i da je zasije nego treba i da zasijano sjeme ugrije sunce, da ga natopi topla kiša, pa da onda urodi i dobrim i obilatim rodom.

Ali Duh Sveti ne će da se nastani u grešnom i licemjernom srcu. »Zar ne znate«, kaže sveti apostol Pavao u Poslanici Korinćanima, »da ste hram Božji i da Duh Božji stanuje u vama? (I. Kor. 3, 16), a na drugom mjestu veli: »Ili zar ne znate da je tijelo vaše hram Duha Svetoga, koji je u vama« (I. Kor. 6, 19.).

Samo onaj čovjek osjeća snagu, koju mu daje Duh Sveti, koji ide putem, koji mu pokazuje svojim životom i naukom Isus. Taj se ne treba bojati za svoje spasenje i ne treba da je malodušan, jer taj sve može u onomu, koji ga krijepi (Fil. 4, 13.).

— MARY ATTLEE, sestra vođe laburističke stranke u Engleskoj, ustanovila je društvo za poboljšanje odnosa među raznim ljudskim rasama. Na njen poziv kardinal msgr. Griffin, nadbiskup Westminstera, izjavio se je solidarnim sa ciljevima ovoga društva. Msgr. Griffin je izjavio: »Dobu po rasama su proveli sami ljudi i ona nije protivna samo ljubavi prema bližnjemu, nego također i Božjoj volji kod stvaranja. Jedinstvo ljudskog roda nam se ukazuje jasno iz jedinstvenog Božjeg Očinstva. Kao Božji sinovi ljudi su dužni putem pravde i ljubavi učiniti sve, da bi se u svijetu ostvarilo ono jedinstvo, koje nam je dano od našega Oca, koji je na nebesima.«

KÖLNSKI KARDINAL Frings dao je dozvolu stotini studenata i studentica da poučavaju vjeronauk u školama.

Vlasnik i izdavač: Hrvatsko književno Društvo sv. Ćirila i Metoda, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. — Urednik i za list odgovara: Dr. Franjo Grundler, kanonik Zagreb, Kaptol 31. — Tisak Tiskarije »Narodne Štampe«, Zagreb, Masarykova ul. 23a. — Broj čekovnog računa uprave lista: 401-313.113. — Pojedini broj stoji 4.— Din.